

ходило; а иннішнє сьвято она, видко, вважала незвичайно великим і вже від трох днів приготувляла ся як до великої битви. І спати стара не хотіла, все щось собі пригадувала, розказувала, в найтемнійший куток заглядала, найменшої дрібниці не забула — все лиш на то, аби гостий гідно прийняти. Сама вдова о. Левіцкого, хоч далеко молодша від бабусі Клявдій, і не менше рада прийняти гостий як найкрасше, сідала утомлена і безрадна та дивувалася невсипучій запопалливості і пам'яті старушки.

Але за те гостина, яка почала ся вже добре аполудня, випала просто величаво. Бабуся увихала ся, як молодичка; все бачила крізь свої окуляри, і то, що діяло ся в гостинній, і то, що в кухні. Тут она що-йно була коло владики, дідича і дідички та їх доньки Мані, щоби подивити ся, чи внучки Ольга, Наталка і Зоня, котра приїхала зі Львова, добре звивають ся коло гостий; тут она що-йно пожаргувала собі зі старим деканом, а ту вже в другій хвилі в кухні чути було єї приказуючий голос до наймичок, котрих висилала з полумисками. І аж тоді успокоїла ся та присіла до гостий, коли ті вже почали говорити промови. Тепер її вже виручав Славко з братом Генком і Горишиньским, кстрі, як мужчини, вміли лучше „ходити коло скла.“